

DĚLNICKÉ LISTY

Noviny Dělnické strany sociální spravedlnosti (DSSS) / WWW.DSSS.CZ

ročník IX. / číslo 31 / duben – červen 2011 / zdarma

Tomáš Vandas:

■ Pane předsedo, rozklad tzv. polistopadové demokracie pokračuje, což je patrné každý den z událostí kolem nás. Občané již politikům nevěří. Parlamentní politické strany nereprezentují názory občanů, ale zájmy podnikatelů a lobbistických skupin. Kam tento vývoj podle vás směřuje?

Když sleduji sled posledních událostí, musím říci, že jsem nečekal tak rychlý vývoj. To, že Věci veřejné jsou pouze podnikatelským projektem, na to jsem upozorňoval již před parlamentními volbami. Ovšem tempo rozkladu, jakým nyní kšeftaři procházejí, to je až překvapivé. Ukazuje se ovšem v plné nahotě slabost celého establishmentu, který je paralyzován vnitřními spory, korupcí, prorůstáním mafiánských struktur do politického prostředí.

Podle mě to směřuje k totálnímu krachu celého polistopadového vývoje a režimu, který se dnes drží u moci jen díky tomu, že lidé zatím své znechucení nedávají najevo svou účastí a hlasováním ve volbách. Ukazuje se, že čas změny se blíží, a naše strana bude připravena nabídnout občanům přijatelnou alternativu oproti současné zkorumpované garnituře.

■ Dělnická strana je vnímána jako strana anti-cikánská nebo dokonce rasistická. Jak se hodláte zbavit této nálepky? Nebo snad již dělnická strana neusiluje o změnu režimu v ČR, ale spokojí se pouze s postavením „krotitele duchů“ tam, kde dojde k nějakému incidentu, jako např. v Krupce nebo Novém Bydžově?

Tato nálepka je součástí taktiky vládní garnitury a s ní spojených médií. Je to účelové, aby lidé měli obavu nás podpořit ve volbách. Naším cílem

Listopadový režim už krachuje

Podle předsedy Dělnické strany sociální spravedlnosti (DSSS) Tomáše Vandase je krach polistopadového režimu neodvratný. Může za to všudypřítomná korupce a prorůstání mafiánských struktur až do vysoké politiky. Poslední aféra Věcí veřejných, politické filiálky bezpečnostní agentury ABL, je pouze důsledkem tristního stavu více než dvacet let po tzv. sametové revoluci. „Budu veřejně vystupovat před občany a burcovat je ke změně režimu,“ říká lídr národní opozice, kterému jsme položili několik otázek k aktuálnímu dění ve společnosti a v rámci DSSS.

není být jakýmsi strašákem na nepřizpůsobivé občany, ale máme jasný cíl: uspět ve volbách a pokusit se obnovit víru lidí ve spravedlnost a právo, v politiku, kterou by měla reprezentovat vláda národní a sociální.

■ Za DSSS jste počátkem dubna podepsal společně s předsedou německé NPD Udo Voigtem Manifest z Rieasu. Co si od takového prohlášení slibujete a jak by se měla spolupráce obou partnerských stran projevit v praxi?

Rozvíjející se spolupráce s NPD naplňuje naši představu o přátelských vztazích všech nacionalistických stran, které odmítají současný vý-

voj v Evropě a mají obavu z přílivu imigrantů a islamizace našich států. Předpokládám, že tato spolupráce bude znamenat vzájemnou pomoc v předvolebních kampaních a získávání zkušeností zejména pro naši stranu, neboť si musíme uvědomit, že NPD funguje již 47 let. Proto mají logicky co nabídnout a to je pro nás velmi poučné.

■ Padla během jednání s německou stranou i otázka Benešových dekretů a sudetských Němců?

Tato otázka padla. Já jsem naše německé přítele informoval o tom, že otázka Benešových de-

ekretů je pro nás uzavřená záležitost a že jsou součástí českého právního řádu. Dělnická strana nebude nikdy požadovat jejich zrušení. Současně jsem ale při jednání také řekl, že minulost nás nesmí rozdělovat a že se všichni společně musíme dívat dopředu.

■ Přejdeme k další aktuální události posledních dnů – politickému procesu s vámi a dalšími špičkami DSSS kvůli prvomájovým projevům z roku 2009 v Brně. Kauza se překvapivě vrátila z Krajského soudu v Brně zpět na soud městský. Jaký nyní očekáváte průběh procesu?

Víte, já si zase až tak moc iluzí o novém rozsudku nedělám. Soudkyně Schnizelová je tak skálopevně přesvědčena o naší vině, že ani dodatečný výsledek pseudoznalce Mazela, na kterého se mimochodem velmi těším, nic nezmění na jejím původním verdiktu. „Zdravý selský rozum“ tak opět udělá své v zájmu ochrany české „demokracie“. Je ale otázka, jak se s tím pak vyrovná krajský soud. Všichni si musí být přeci vědomi, že když oni dnes odsuzují nás, my za několik let budeme soudit je. A to si musí každý ve svém svědomí srovnat sám.

■ Letos se opět uskuteční prvomájová oslava v Brně. Jste si vědom toho, že každé vaše slo-

vo, každý váš pohyb bude bedlivě sledován policií, soudními znalci, lidsko-právními aktivisty atd. Už zaznělo mnoho výhrůžek ze strany úřadů, že shromáždění bude pro sebelepší náznak „extremismu“ rozpuštěno a potlačeno. Jak si na takovou situaci připravujete svůj projev? Vyškrtnete některá slova, např. již pověstné „imigrantské tsunami“?

Ta hysterie kolem našich shromáždění jen ukazuje, jaký mají vládnoucí činitelé strach. Strach z naší strany a z toho, že představuje reálnou politickou sílu schopnou oslovit širší veřejnost. I proto ty snahy zakazovat, rozpouštět, stíhat za držení vlajky či nošení čepice s logem DS. Mé projevy nebudu upravovat podle přání zkorumpované elity, ale podle současné vnitropolitické situace a potřeb občanů této země. Na naší rétorice není důvod nic měnit, a proto i tsunami patří do mého slovníku.

■ Tématem letošního 1. máje je invaze cizích pracovníků na naše území. Pro občany ČR je tento problém alespoň v médiích a na úrovni parlamentních stran velké tabu. Prostě se o něm nemluví. Je to snad záměr? Na co konkrétního chcete během Svátku práce upozornit?

Parlamentní strany přeci nebudou otevírat témata, která jen dokumentují jejich neschopnost a nečinnost, čímž se zvyšuje možnost ohrožení naší země. I proto je letošní První máj tematicky zaměřen na invazi levné pracovní síly a znevýhodnění českých zaměstnanců. Současně ale v našich vystoupeních zazní i programové návrhy na řešení této nelichotivé situace.

■ Nejblíží řádné volby se uskuteční až příští rok na podzim. To je relativně ještě dlouhá doba. Co plánujete jako předseda strany na následující období?

Chci se zejména zaměřit na zkvalitnění stranické práce a samozřejmě budu veřejně vystupovat před občany a burcovat je ke změně režimu. Nebude to lehké období, ale musím říci, že mě hodně posiluje podpora od lidí, kteří mi píší a žádají mě, abych vydržel a nevzdal to. Mohu všechnu ujistit, přátele i nepřátele, že vydržím a uspějeme.

Ota Zaremba: První máj bez emocí

První máj 2011 ve mně vzbuzuje obavy z chování vládních míst a policejního aparátu. Po zkušenostech z oslav Svátku práce v Brně roku 2009, kdy policejní síly blokovaly vstup na Náměstí Svobody občanům, kteří si chtěli poslechnout politické projevy. Občané byli lustrováni, filmováni a fotografováni policejními agenty. Tím jim byl ztěžován přístup na politický mítink řádně registrované strany.

V dnešní době má Svátek práce větší význam než v minulosti, protože zhoršující se sociální a ekonomická situace navrácí svátku ten správný význam. Zatímco v dnešní době se pracovní úřady plní nezaměstnanými, tak do naší republiky míří

tisíce cizinců, kteří jsou mnohde zaměstnáváni na úkor českých a moravských zaměstnanců.

Dělnická strana sociální spravedlnosti chce důstojným a zákonným způsobem upozornit na všechny problémy, které tíží naši vlast. Je nepřipustné bránit občanům ve svobodném přístupu k informacím. Pokusy místních samospráv znemožňovat akce dělnické strany jsou přímým útokem na demokracii a volnou politickou soutěž. Pevně věřím, že brněnské oslavy Prvního máje proběhnou v klidu a jasně ukážou současné vládně, co si o ní myslí skutečná národní opozice.

OTA ZAREMBA
člen Republikového sněmu DSSS

DSSS a NPD uzavřely v německé Riese historické memorandum o spolupráci

Dělnická strana sociální spravedlnosti (DSSS) vždy prosazovala mezinárodní spolupráci s národně orientovanými politickými stranami. Věříme, že jedině existence silných nacionalistických stran v Evropě může zajistit pozitivní budoucnost kontinentu.

S německou NPD (Nationaldemokratische Partei – Národně demokratickou stranou) jsme spolupracovali na mnohých akcích již v minulosti. Aktivisté DSSS pomáhali NPD s předvolebními kampaněmi. Zástupci NPD zase jezdili podporovat akce dělnické strany svými projevy.

Akce, která proběhla v sobotu 2. dubna 2011 v německém městě Riesa u Drážďan, je přelomová tím, že byla uzavřena oficiální spolupráce mezi našimi stranami. Delegace DSSS vedená předsedou strany Tomášem Vandasem, výkonným místopředsedou DSSS Jiřím Štěpánkem, předsedou Republikové rozhodčí a smírčí komise strany Jiřím Petřivalským a předsedou Místní organizace DSSS v Karlových Varech Jiřím Froňkem dorazila po poledni do malebného saského města, kde byla uvítána předsedou NPD Udo Voigtem a referentem

pro zahraniční věci Gerdem Finkenwirthem. Přítomna byla také v Čechách již dobře známá radní Saské Kamenice Katrin Köhler.

Po příjezdu následovala prohlídka objektu, který je ve vlastnictví strany. NPD zde má své vlastní nakladatelství a tiskárnu pro tisk stranických novin a ostatních materiálů. Dále jsou zde k nalezení pracovny, kanceláře nebo také dobře zásobená knihovna. Během prohlídky jsme se dozvěděli mnoho zajímavého o způsobu práce u našich západních sousedů.

Manifest z Riesy – jednota a spolupráce

Oběma předsedy byl podepsán „Riesa Manifest“ o porušování lidských práv. Je to přelomový krok pro další společnou spolupráci. V dokumentu například stojí: „Vzhledem k tomu, že tento Manifest reprezentuje cestu k systému hodnot, který má za cíl sjednocení všech lidí dobré vůle německého i českého lidu, místo jejich štvání proti sobě, obě strany tohoto manifestu se vzájemně uznávají za vážné a relevantní partnery

pro politickou spolupráci na všech úrovních.“

Dále jsou rozebírány problémy, jako jsou omezování svobody slova, evropská integrace a nedemokratické instituce EU, přeshraniční spolupráce obou stran a mnoho dalších. Celý text podepsaný Tomášem

Vandasem a Udo Voigtem najdete v plném znění na www.dsss.cz.

Udo Voigt zamíří do ČR

„Také jsme domluvili spolupráci ohledně některých konkrétních akcí v budoucnosti. Zjistili jsme, že se naše zkušenosti s vládním establishmentem skoro neliší, což je jistě smutné, ale jen těžko překvapivé. Předseda NPD, pan Udo Voigt, se také zavázal v blízké době navštívit Prahu,“ uvedl šéf DSSS Vandas s tím, že detaily návštěvy budou včas upřesněny.

V místě konání schůzky zároveň probíhal den otevřených dveří nakladatelství NPD Deutsche Stimme. Na místě bylo kolem 400 lidí. Nebyla zde nouze o informační stánky NPD, atrakce pro děti či velmi povedenou hudební produkci. „Odjížděli jsme zásobeni inspirujícími propagačními materiály. Je nutno podotknout, že celá stranická práce přátel z NPD na nás udělala dobrý dojem,“ uvedl člen vedení DSSS Jiří Petřivalský.

Dělnická strana sociální spravedlnosti je ráda za další fungující mezinárodní spolupráci na vrcholné úrovni. Věříme, že to pro nás bude znamenat další pozitivní přínos do budoucnosti. Nechceme se donekonečna zabývat minulými křivdami. Musíme se dívat dopředu. Chceme, aby naše děti měly před sebou budoucnost ve svobodném státě. Chceme Evropu silných a suverénních národních států.

Tiskové centrum DSSS

Krajský soud osvobodil Vandase a spol. v kauze prvomájových projevů

Předseda Dělnické strany sociální spravedlnosti (DSSS) Tomáš Vandas a místopředsedové Jiří Štěpánek, Martin Zbela

a Petr Kotáb jsou bez trestu. Rozhodl o tom v neveřejném zasedání Krajský soud v Brně, když zrušil rozsudek Městského soudu v Brně ze dne 18. listopadu 2010, který vedení opoziční politické strany odsoudil k podmíněným trestům a peněžitým pokutám za jejich projevy na prvomájové demonstraci Dělnické strany v roce 2009.

Za hlavní důvod zrušení rozsudku soudu I. stupně uvedl brněnský krajský soud, že všem obžalovaným bylo znemožněno jejich právo na obhajobu a spravedlivý proces. Nebyl jim totiž umožněn výslech pseudoznalce Michala Mazela (TOP 09), na jehož pamfletu je postavena obžaloba. Hlavní líčení se tak bude opakovat dne 10. května 2011.

-red-

Zlodějna po česku z pohledu čtenáře DL

O chování vlády, coby tlupy gangsterů, víme všichni velmi dobře, nicméně je zářející, s jakou drzostí a arogancí je vůbec možné učinit takový návrh, že peníze z důchodového spoření za určitých okolností shrábne stát!

Já osobně považuji tento návrh jako cílené, předem připravené oloupení platičů důchodového připojištění a takového jedince bych považoval za potencionálního zloděje, zrovna jako je za něj považován občan, který prokazatelně nic neukradl, ale měl takový úmysl, nebo někoho jiného ke krádeži nabádal. Zdaleka to však není jediný příklad legální zlodějiny v tomto státě.

Vzpomeňme na zdražení elektrické energie z důvodů budování tzv. solárních panelů, které řadový občan nikterak v nejmenším nezavinil, ale díky špatnému zákonu,

kteřý má svého jmenovitého autora, ji musí zaplatit! Osobně se domnívám, že pokud já nebo kdokoli z nás udělá ve svém zaměstnání fatální chybu či vyrobí nějaký zmetek, nese za to plně veškerou zodpovědnost a musí očekávat případný trest či postih. V tomto případě ten, kdo navrhl špatný zákon, žádný trest nedostal a odtok mnoha milionů – schodek – zaplatí nevinný, řadový občan, odběratel elektrické energie.

Pokud uznáte, že tento můj příspěvek je nezajímavý nebo nedůležitý, zahodte jej prosím do koše. Pakliže jej otisknete v Dělnických listech, budu velice rád. Veřejnost musí vidět, že je nás stále více, kterým záleží na osudu této země.

S díky za Vaši práci a s pozdravem
VÍTĚZSLAV NEUMANN

DSSS: Odsuzujeme bombardování Libye

Dělnická strana sociální spravedlnosti (DSSS) ostře nesouhlasí s probíhající vojenskou intervencí některých západních států v severoafrické Libyi. Opět pod falešnou rouškou „humanitární pomoci“ dochází k bombardování civilistů a násilnému vměšování do vnitřních záležitostí této arabské země.

Vojenské agresí nepředcházela ani věrohodná vysvětlovací kampaň, která by světové veřejnosti osvětlila účel náletů a hlavně budoucnost napadené země a Libyjců

samotných po případném násilném svržení Muammara Kaddáfího.

Aplikace „západní demokracie“ prostřednictvím raket a náletů je pouze opakováním Jugoslávie, Afghánistánu, Iráku. DSSS doufá, že se k dobrodružné, ale i ostudné misi Západu na severu Afriky Česká republika nepřipojí. Důvodem by měla být i naše vlastní historická zkušenost s obdobnou „mezinárodní pomocí“ v roce 1968.

MARTIN ZBELA
místopředseda DSSS

Požírači lidských práv

Víte, proč extrémní levičáci pověřili Miladu Horákovou? Aby nemusela trpět ve vězení... Vítejte v humanitním světě požíračů lidských práv!

Je to zvláštní. Ochránci lidských práv by měli mít za svůj prvořadý cíl chránit práva a svobodu lidí v jejich nerovném postavení vůči státu nebo komukoliv, kdo má moc a vůli tato práva omezovat.

V mnoha směrech paradoxní Česká republika však ani v této oblasti nezůstala nic dlužna své nevalné pověsti. U nás tzv. ochránci lidských práv usilovně bojují proti lidem, kteří žádnou moc nemají. Dokonce opakovaně nabádají stát, aby lidská práva a svobody určitým politickým nebo občanským skupinám (výhradně napravo) omezoval.

Dle nedávného prohlášení „lidsko-právního“ sdružení kolem exministra Kocába by měl stát opět zakázat legitimní stranu DSSS a policie stíhat její představitele za to, že si trouflí být představiteli legitimní opoziční strany.

Podle Kocába a paní Šabatové (manželky maistry Uhlá z Rudého práva) policie ochranou řádně ohlášeného shromáždění DSSS v Novém Bydžově de facto legalizovala Vandase a jeho stranu. Netušil jsem, že pan Vandas a jeho řádně zaregistrovaná strana nějakou další „legalizací“ potřebuje, nicméně podle tvrzení pořaditelů „helsinského“ spolku zřejmě působí protiprávně.

Zůstaneme-li u této podivné (ne)logiky odebrání lidských práv, měly by potom být zrušeny výsledky loňských parlamentních voleb, protože v nich téměř 60 tisíc voličů dalo svůj hlas „nelegitimní“ straně – zřejmě ani neexistující, protože co není v souladu s právem, nemůže přece existovat. DSSS se kromě zmíněných voleb dopustila podle Kocába a Šabatové ještě jiných zločinů – kandidovala na radnice, pořádala ohlášené mítinky s občany, její nelegální předseda přednášel na půdě VŠE studentům. To je něco, co pravdoláskaři s plnou hubou předpokládají, že mohou spolknout.

Své tažení proti DSSS a všem nacionalistům (le-

vicovým propagandistickým jazykem „neonacism“) zdůvodňují velkým KDYBY, protože právě dělnická strana se má dle jejich vědeckých teorií teprve v budoucnu dopustit velkých zločinů proti lidskosti, KDYBY se – nedejme Marx – jednou dostala k moci.

Aby k něčemu takovému nedošlo, je třeba navzdory Ústavě ČR a Listině pokračovat, ba ještě více zintenzivnit kampaně a represálie proti politicky nekorektním „odpadlíkům“. Bátora tedy nesmí být náměstkem, Vandas předsedou strany, legitimní strana legitimní stranou. Ohlášené mítinky samozřejmě budou rozpuštěny, záminka se vzdyc-

ky najde, třeba „závadná“ šála.

Už v úvodu jsem se zmínil, že ČR je paradoxní zemí. Podíváme-li se důkladně pod pláštík těchto lidsko-právních aktivistů, donašečů a udavačů, zjistíme, že paradox to může být pouze pro toho, kdo se pod pláštík nepodíval.

Havlovy odrůdy Šabatová, Uhl, Kocáb a další nikdy skutečně ochránci lidských práv a svobody nebyli a nejsou. Nijak se ani netají svým krajně levicovým smyšlením, nestrannost je jim cizí a lidská práva a svobody si představují jako potravu na přiděl. Svůj díl dostane pouze ten, kdo nebude zlobit, tj. svobodně mluvit, myslet, shromažďovat se, volit třeba DSSS. Je to taková podivná kvazidemokracie, hodně, hodně zardulá...

MARTIN KNĚŽICKÝ

Glosa

Nemoc

Když někdo fetuje, je to bráno tak, že je ten daný člověk nemocný, a veškeré léčebné prostředky stát, popřípadě pojišťovna, zaplatí. Samozřejmě proč ne, pokud se chce opravdu léčit. Ovšem trpíte-li cukrovkou, což je především u důchodců celkem běžné, tak takový inzulín vám mnohdy, ne-li vždy, zachrání život. Jenže takový důchodce již nemá státu jak přispět, a stává se tedy pro stát nepotřebným. „Naši“ politici to potom berou stylem: Nu což, stáhneme důchody a inzulín si budou muset platit sami. Potom se najdou další peníze na naše výplaty.

Proč se stát tak moc stará o fetáky, kteří začali fetovat ze své vůle a zcela vědomě, a stejně ani povětšinou nepracují a neplatí zdravotní pojištění? Těm Systém platí léčení z našich daní. Na druhou stranu se zde doslova kašle na lidi, kteří si vytrpěli život dřinou a každodenním stresem. A nyní, když si zaslouží v klidu dožít stáří, mohou mít tak akorát strach, zda vůbec budou mít na inzulín a další potřebné léky. K tomu musí mít zaplacený i nájem, o stravě ani nemluvě. Takto na nás myslí náš „hodný“ stát. Jen doufám, že všichni berete miliony. Budete je totiž v důchodu potřebovat.

FRANTIŠEK NOVOBILSKÝ

Rizika privatizace železnice

České dráhy jsou ve vlastnictví státu. Železnice byla již od počátků svého provozování ve státních rukách. Bylo tomu za monarchie, první republiky a pochopitelně i po únoru 1948. Železnice byla vždy státem dotována. Na osobní dopravu vydělávala doprava nákladní. Železnice i v dnešní době je strategická záležitost, její provozování je velice důležité pro chod průmyslu a její úloha při ohrožení státu je nezastupitelná.

Prvním bodem provozu na železnici je bezpečnost. Neexistuje nic důležitějšího, co klade nároky na její zaměstnance. Dřtivou většinu nehod na železnici způsobí lidský faktor. Proto je nutné mít předpisy svázané dopravní nařízení a trvat na dodržování i těch největších maličkostí. Nesmí se nic podcenit. Každá přehlédnutá maličkost může mít při shodě okolností osudové následky.

Po listopadu 1989 dochází k postupnému snižování pracovníků, protože jistým způsobem byla na dráze přezaměstnanost. Zaváděním automatického řízení vlaků na mnohých stanicích zmizeli výpravčí. Nic z toho ale není na úkor bezpečnosti cestujících veřejnosti. Velkou devizou železnice jsou zaměstnanci, z nichž většina pracuje na dráze z lásky k železnici a svoji práci nepovažují mnohdy za zaměstnání, ale za poslání a srdeční záležitost. Jsem přesvědčen, že kvalita českých železnic je srovnatelná s těmi západními. Zpoždění vlaků podle statistik je srovnatelné s vyspělými zeměmi EU.

Ano, kultura cestování – staré osobní vozy, ošumělé nádraží budovy či pomalejší jízda způsobená přestavbou kolejí – není na nejvyšší úrovni, ale nezapomínejme, že do komfortu se neinvestovalo a ještě dnes jezdí osobní vozy vyrobené v osmdesátých letech ve východoněmecké vagónce v Budyšině. Vše se ale mění k lepšímu, vozy 2. třídy jsou předělávány na elegantní interiéry, které odpovídají současné 1.třídě.

Po celých posledních dvacet let se mluví o privatizaci drah, ale zde bych byl opatrný. V Evropě je jeden varující příklad, kam může dojít privatizace státních drah. Tím je Velká Británie. Konzervativní vláda Johna Majora v roce 1993 rozhodla o rozdělení Britských drah (BR) a jejich následné privatizaci. Naplňovala se tak strategie započatá Majorovou předchůdkyní Thatcherovou. I když konzervativci prohráli volby, tak se privatizaci podařilo dokončit roku 1997. Bylo zvažováno několik možných způsobů privatizace. Uskutčnila se varianta, kdy tratě, vlaky a provoz infrastruktury provozují různé společnosti, založené pod existujícími BR, a ty jsou postupně pronajímány soukromým zájemcům. Osobní dopravu zajišťuje přibližně deset firem v přibližně dvaceti společnostech, často formou „frenčizingu“ (jedná se o poskytnutí práva užívat obchodní známku a znalosti vlastněné nějakou korporací pro své vlastní podnikání).

Ministerský výnos z roku 2000 zrušil společnost BR a rozčlenil zbývající činnosti. Jedná se o Britskou železniční policii a BRB Ltd. – nástupce správy nemovitostí BR, ohledně nakládání se zbývajícím pozemky, budovami a finančními závazky přebytečnými pro nezbytný provoz. To je posledním závazkem ministerstva dopravy. Na skutečnou privatizaci jsou různé názory. Dlouhotrvající nárůst přepravených osob se ještě navýšil, ale je vyvážen trvalým zdražováním jízdného. Veřejné rozpočty v roce 2006 zaplatily provozní dotace ve trojnásobné výši, než dostávaly BR.

Nejvíce šla dolů bezpečnost provozu, protože pro společnost je nejdůležitější zisk, tak klešala doba na bezpečnostní kontroly. Při privatizaci se například přehlédlo, v jak špatném stavu byly koleje a signalizační zařízení. Byly sice prodány lacino, ale nový majitel od začátku zápasil s problémem svého závazku vůči majitelům vlaků: opravuje-li koleje, musí jim platit za ztrátu výdělku.

Následovaly smrtelné železniční nehody. Při neštěstí u londýnské stanice Paddington, kdy v říjnu 1999 zahynulo jedenáct lidí, hrála roli špatně umístěná signalizační zařízení, která nezkušený řidič přehlédl. U vykojení v Bexley byly nalezeny shnilé pražce. A při neštěstí poblíž Hatfieldu, kde v říjnu 2000 zemřeli čtyři pasažéři a sedmdesát jich bylo zraněno, byly příčinou vadné koleje. Expres Londýn – Leeds tudy projížděl rychlostí 188 km za hodinu a 35 metrů vadné koleje se při tom roztrátilo na víc než tři sta kusů a vlak vykolejil. Při vyšetřování nehody se zjistilo, že Railtrack byl varo-

ván firmou, která byla pověřena údržbou tratí, že koleje na tom místě jsou vadné a že by měly být obroušeny. Byl z toho velký skandál a již tak nahodaná důvěra Britů v železnice dostala těžkou ránu. Pod nátlakem kritiky se Railtrack rozhodl k akci: s okamžitou platností přezkoušet a opravit 32 tisíc kilometrů kolejí. To ovšem způsobilo na mnoha místech chaos.

V české kotlině si brousí zuby na železniční podnikání autobusový podnikatel Jančura, který se nabubřelou reklamou halasně dožaduje svého vstupu na koleje. Cestující veřejnosti předkládá pozlátkový plán o stevardkách a kávě zdarma. Já v jeho autobusech necestuji, ale po pár tragických nehodách, které měly jeho autobusy, moji známí jeho žluté autobusy přezdívali na žluté rakve. Ale třeba přehánějí. Pro pana Jančuru bude prvořadý zisk, tak se bude šetřit. Kde chce vzít odborný vyškolený personál? Kdo bude kontrolovat provoz této společnosti? A hlavně chce provozovat lukrativní tratě, do venkovských horských tratí se nehrne. Slíznout smetanu a naplnit si kapsu, to je záměr pana Jančury a dalších.

Jedinou cestou, jak zlepšit provoz Českých drah, je důsledná kontrola hospodaření, průhlednost stavebních prací a výběrových řízení a také posilovat to nejcennější, co dráhy mají – odbornost, nasazení a oddanost svých zaměstnanců. Stosedmdesátiletá tradice železnice v Čechách a Moravě nás zavazuje k tomu, abychom nezaváděli „jančurizaci“ drah, po které by nám zarostly mnohé tratě.

JÍŘÍ ŠTĚPÁNEK

Demokracie a otroci

Demokracie z řeckého démos (lid) a kratos (moc), tedy vláda lidu, pro niž je jako klasický vzor uváděno zřízení některých městských států ve starověkém Řecku v 6. – 4. století př. Kr., kde lid, tj. shromáždění všech svobodných občanů (ne otroků), přímo rozhodoval o základních otázkách veřejného života. Otroci byli vyloučeni z rozhodování a neměli žádné právo.

Z tohoto pohledu jsme my, obyčejní lidé v Česku, pasováni do role otroků, protože kromě toho, že můžeme občas volit, nemáme žádné jiné právo zasahovat do veřejného života. Navíc, volby jsou manipulovatelné sdělovacími prostředky tak, že do parlamentu proniknou strany jako VV nebo TOP 09. První je vedená člověkem, který připomíná absolutního vládce totalitního systému, který nepřipouští jiné názory. Napohled směšná figurka, avšak velice nebezpečná. Druhý nastrčenou osobou knížete, který bojuje proti korupci tak, že sám uplácí toho, koho potřebuje, což sám přiznal. Prodává nemocné ryby ze svého majetku a na veřejnosti v parlamentu vyspává z pivních a alkoholických sedánek. Je to jen část vzorku naší politické reprezentace.

Započítejme sem ještě koryfeje, který spravuje

finance, který lže lidem do očí a který je strůjcem nového okrádání občanů této země. Zvláště v poslední době si tito papalášci dovolují věci, nad kterými zůstává rozum stát. Vždyť důchodová reforma je jen záminkou, jak všechno zdražit a zaplatit tak dluhy, které svou chamtivostí a hloupostí způsobily vlády od 90. let.

Slaboučký předseda vlády je úplně mimo hru, je jen loutkou, kterou pohybují jiní. Tak je občan pasován do role otroka, který nemá na nic vliv. Neustále nové zákazy a nařízení připomínají tvrdý totalitní režim.

Úroveň školství je problematická. Možná je to i tím, že člen vlády, který je nejméně schopný, se stává ministrem školství. Každá škola učí něco jiného podle svých projektů, chybí jednotné osnovy. Učitelé nejsou tlačením ředitelů škol ke zvyšování kvality výuky, nejsou to pedagogové, ale „manažeři“, školní inspekce není funkční. Není výjimkou, že na základní škole učí paní inženýrka, která jinde nesehnala práci, bez jakéhokoliv pedagogického vzdělání. Učí výtvarnou výchovu proto, že ráda kreslí. Učí angličtinu, protože byla na brigádě v Anglii. Vzdělávací výsledky jsou pak přímo úměrné kvalitě výuky.

Když se člověk zamyslí nad kvalitou vzdělání

v socialistickém totalitním režimu, pak musela být vynikající. Vždyť vyprodukovala takové veleduchy, jako jsou Klaus, Havel, Kalousek, Bárta, Tluchoř, John, řada vynikajících poslanců a senátorů, členové vlády; co jméno, to vynikající osobnost, která dává své vlastní všechny své síly a pro blaho lidu by položila i život. Potřebujeme ještě dnes vzdělání, když za nás myslí takovéto osobnosti?

Demokracie předkládá rovnost občanů na všech úrovních života. Vysvětlíte pak někdo skutečnost, že když exprezident Havel dostane rýmu nebo zakašle, je v něj ihned lékařské konzilium, zatímco desetiletého chlapce nechají umřít, protože jim nestojí za to se jeho potížemi vůbec zabý-

vat. Tady vidíte rozdíl mezi pánem a bezvýznamným občanem, v tomto případě ještě dítětem. Je to jen zrníčko v moři nespravedlnosti, která nás obklopuje ze všech stran ve všech sférách občanského života.

Korupce je natolik prorostlá společenským systémem, že je všudypřítomná. Nedivte se ale. I malá firma musí automaticky uplatit eventuálního zadavatele nebo úředníka, jinak zakázku nedostane. Arogance státních a komunálních úředníků je bezbřehá. Výběrová řízení jsou vypisována jen formálně, předem je rozhodnuto, kdo zakázku dostane. Jsou to přibuzní a známí nebo ti, co dají největší úplatek. Totéž platí o všech konkurzech na místa vedoucích pracovníků, protože do funkce nejdou ti nejlepší, ale spíš naopak. Pak jsou výsledky jejich činnosti žalostné. Vždy se najde nějaký pisklavý eunuch s napoleonským komplexem, který plně nahradí totalitní funkcionáře minulého režimu, ba dokonce ještě je předčí.

Ale jak pravila jedna majitelka veřejného domu, když nejdou kšefty, nepomohou reformy, ale je třeba vyměnit personál. Zde záměrně nepoužíváme vulgárního výrazu místo slova „personál“, i když by se tam velice hodil.

A tak, lidé, nebudme otroky a zvedněme hlavu, bojujme proti nespravedlnosti a příkoří, nedejme se. Braňte se, ne sametem, ale smirkovým papírem!

Mgr. VÁCLAV KOMÁREK, IVETA MACHOVÁ

Okénko DM

Mládež čistí lesy

Je-li úcta k přírodě jedním z pilířů programových cílů Dělnické mládeže (DM) a její členové toto kredo mají pevně zakotveno v srdci a myslí, tak se schází k první letošní „eko akci“. Vyrážíme tedy s igelitovými pytli a rukavicemi ke sběru odpadků odhozených po lesích nedaleko Brna.

Vůbec jsme neměli představu, kolik nepořádku po zimě objevíme. Postupem času se nám ale plnil jeden pytel za druhým, až byly po necelé hodině a půl plné čtyři. Je neuvěřitelné, kolik je mezi námi bezohledných občanů, kteří si nevážejí prostředí, ve kterém žijí, a takovéto jednání je pro ně normální. I když nás tento stav netěší, tak jsme rádi, že jsme alespoň takovouto činností přírodnímu ekosystému pomohli. Plní elánu se tedy těšíme na zopakování takovéto akce v další problémové oblasti v okolí našeho města.

JIRÍ DUDÁK, DiS.

Akce Školní dvůr také v Ostravě

Po vzoru ostatních místních organizací Dělnické mládeže jsme se rozhodli akci Školní dvůr vyzkoušet také v Ostravě. Den předem jsme si nachystali letáky, noviny a také samolepky na rozdávání studentům. Původně jsme se měli sejít čtyři a udělat dvě dvojice kluk + holka. Ale nakonec se scházíme jedno mrazivé poledne pouze ve dvou, jelikož se na poslední chvíli ostatní omluvili, že to nestíhají.

I přes špatné počasí tedy vyrážíme, náš aktivismus začíná již cestou ke škole, kdy procházejícím studentům rozdáváme noviny a letáky. Po příchodu ke škole jsme si vyhlídli jedno strategické místo v prostorách před školní jídelnou, kde bylo teplo a zároveň nám nikdo neutekl.

Některé studenty naše materiály zaujaly a jiní, jak viděli, že jde o ty „neonacisty“ z Dělnické mládeže, si ani leták nevezali. Každopádně většinu zaujaly a párkrát jsme se pustili i do nějaké debaty.

Celkový pocit z akce je pozitivní. Jen je třeba víc takových akcí, kde se k mladým lidem o nás dostanou i jiné informace než ty z televize a internetu. A také doufám, že se i ostatní členové místní buňky Ostrava zapojí do aktivit.

TOMÁŠ NOVÁČEK

Karle, pořád ryjeme drážkou v zemi

Již den před 17. výročí úmrtí Karla Kryla, podle mě největšího „Čechoslováka“, se nedočkaví národovci ze Zlínska sešli v místě jeho rodiště – v Kroměříži, aby společně zapálili svíčky a položili kytky před dům, kde začala dlouhá pouť našeho neznámějšího exilového písničkáře, básníka a hlavně bojovníka proti totalitě samotné. Po aktu jsme si mohli vyslechnout následujících pár slov dotvářejících velkolepost piety:

„Děkuji vám, že přicházíte společně se mnou připomenout si památku člověka, který pro náš národ udělal mnoho, udělal daleko víc než kdejaký politik a žvanil dnešní doby. Kromě toho, že byl Karel Kryl výborným písničkářem a básníkem, tak byl i dokonalým prokem, objektivně dokázal vypořádat chyby, negativita a nespravedlnost tehdejší doby. Jeho texty byly tvořeny nadčasově, mnohé pasují na dnešní dobu tak, jako by byly stvořeny včera.“

Myšlím si, že tento člověk si zaslouží víc než zapálení svíčky. Minimálně si zaslouží, abychom si každoročně připomněli jeho odkaz a předávali ho další generacím tak, aby se na velkána našich dějin nikdy nezapomnělo.

Karel byl polistopadovým vývojem v naší vlasti zklamán... Přiznávám, že já také Jeho polistopadová tvorba je toho přímým důkazem. Měl výjimečný dar – dar cítit se do situace a vystihnout všechny nekalosti z ní vyplývající. A přiznejme si, že takových nás moc není. Právě před domem, kde se před sedmašedesáti lety narodil, skoříme pokorně svou hlavu a minutou ticha vdejdeme hold tomuto Čechoslovákovi. Děkuji vám!”

Musím poznamenat, že po dobu, co jsme na místě vystupovali, tak procházející lidé horlivě sledovali, copak se to děje. A když postupně zjišťovali, že jde o připomenutí Krylova výročí, tak jen obdivně pokyvovali hlavami, či pronášeli poznámky typu: „On vlastně má teď to výročí!“, „Tak mladí a oni ví, kdo to byl?“, „Taky bychom sem měli něco přinést...“

Tím ale náš program nekončil! Přesunuli jsme se všichni do salůnku v nedaleké restauraci, kde večer pokračoval v krylovském duchu. Ten nejkovanější z nás měl připravenou přednášku o jeho životě a přínosu jeho osobnosti pro naši společnost.

Protože si této osobnosti nesmírně ceníme, některý z nás následující den odcestoval do našeho hlavního města a položil kytku s nápisem i na jeho hrob na Břevnově.

Ano! Přiznejme si pravdu! Karle, pořád ryjeme tou drážkou v zemi! Jak jsi zpíval...
JIRÍ DUDÁK, DiS.
tajemník DM

Více informací o činnosti naší mládeže naleznete na oficiálním webu DM www.delnickamladez.cz

Ve čtvrtek 2. března 1458 prožívala Praha jeden z pohnutých dnů své dlouhé historie. Na český královský trůn, uprázdňený nečekaným skonem mladého Ladislava Habsburského (Pohrobka) v listopadu předšlého roku, zasedl Jiří z Poděbrad. „A z toho byla veliká radost, věrným Čechům a mnozí sú plakali pro radost, že milý bůh vysvobodil je z toho, že sú již vyšli z moci německých králův,“ uvádějí Staré letopisy české.

Poslední

Osmatřicetiletý správce Království českého a vůdce kališnické (utrakvistické) strany vyšel z husitské šlechtické rodiny, pocházející z moravského Kunštátu. Otec i strýc bojovali po Žižkově boku. Jan Žižka měl být dokonce kmotrem Jiřího, z něhož vyrostl muž inteligentní a prozíravý. Opíral se o vlastní majetkově-finanční i mocenskou základnu. V jednání se snažil řídit rozvahou a moudrostí, spíš než zbraněmi. To neznamená, že při své ambiciózní houževnatosti nedovedl být pragmaticky tvrdý i nemilosrdný.

Poděbradovo královské vykročení podtrhvalo celou jeho výjimečnost. Výrazně se odlišovalo od běžně zavedených konvencí. Ke královské hodnosti jej totiž vynesla skutečná volba, provedená českým sněmem, včetně katolických zástupců. Bez ohledu na dědické nároky, starší úmluvy

dvoře měl vůbec zkušené rádce z různých oborů. I nejmilejšího šaška – moudrého rytíře Jana Palečka – současník obdivně zařadil k filosofům! Přesto se nakonec ale spoléhal především na rozum a úsudek vlastní.

Občas nám čistě jednostranně připomínali Jiříkovy myšlenky ti, kteří účelově hlásali a hlásají nezbytnost účasti naší vlasti v globálně-kosmopolitních institucích typu EU a NATO. Nehistoricky podsouvají českému králi už v 15. století toužení po tomto „ideálu“. Poděbrad chtěl tímto činem prvotně upevnit pozici, bezpečnost a celistvost Koruny české, které byl suverénem! Ve spolku rozhodně nemínil hrát roli páteho kola u vozu a „nepotížisty“...

Ostatně z Jiřího by neměl radost žádný dnešní „Evropan“ či jiný kosmopolita. „Uměť král jen nevalně německy a latině byl nepovědomý.“ Ani to nepotřeboval, vždýť češtinu ve středoevropském prostoru platila za diplomatický jazyk, na čemž měl určitě zásluhu i on sám.

Projekt zdůvodňoval potřebu společného postupu proti turecké expanzi, leč opomíjení papeže bylo na první pohled patrné. Odmítnutím návrhu francouzským králem Ludvíkem XI. se ocitla Jiřího iniciativa v troskách. Reagoval dalším tahem. V lis-

vskutku český král

i zřetel k sousedním dynastiím. Účastníci volebního shromáždění na Staroměstské radnici přijali mínění, že zemi s většinou husitského obyvatelstva má vládnout „husitský král“.

První roky vlády Jiřího z Poděbrad byly nesporně úspěšnými. Navazovaly na jeho předchozí správcování. Vžité úsloví „za krále Holce, byla za groš ovce“ (Holec = nezletilý Ladislav Pohrobek) je nepřímým přiznáním zásluh o stav tehdejšího českého hospodářství. Základ politické linie pak tvořilo striktní dodržování kompakťat, sjednaných s církevním koncilem v Basileji (1433-36), jako zemského zákona.

Proto pro něho jistě nebylo v morálním rozporu prohlásit poslušností papeži, učiněné neveřejně před korunovaci (7. 5. 1458). Jiří chtěl být spravedlivým představitel „dvojího lidu“, tj. příslušníků obou konfesí – kališníků a katolíků, ale i Čechů a Němců. Ve vztahu k okolním státům si rovněž získal svou aktivitou respekt. Jak v německé říši, tak v Uhrách uzavřel sňatkové dohody.

Do stabilizace státu udeřila zpráva, že papež Pius II. prohlásil 31. března 1462 po slyšení poselstva českého krále kompakťata za zrušená. To byla tvrdá rána. Pius, coby nejvyšší reprezentant organizace, činící si ještě sebevědomě světovládné nároky, využil toho, že jeho předchůdci licoměrně dokument, sám o sobě v některých pasážích umožňující dvojaký výklad, nikdy výslovně neuznali.

Proti papežově postupu rozvinul Jiří v letech 1463-1464 plán mírového společenství v Evropě. Vypracovaný převážně v součinnosti s Antoniem Marinim, schopným francouzským diplomatem s italskými kořeny v jeho službách. Na svém

topadu 1465 vyslal ku propagační jízdě po evropských panovnických dvorech reprezentativní družinu. Měla ukázat, že české země nejsou nějakým barbarským krajem, nýbrž civilizovaným královstvím, kde husité a katolíci žijí ve vzájemné shodě. Dříve, než se delegace vrátila z úspěšně „cesty na konec světa“ (tj. na pobřeží Atlantiku) situace se doma vyhrtila.

V dubnu 1467 povstala proti králi část katolické šlechty zformovaná v tzv. Zelenohorské jednotě. Vadila jim pevná ruka, již řídil stát, nedovolující jim plně rozvíjet jejich osobní čachry a rejdy. Pod náboženskou maskou mu tedy vypověděli loajalitu. Povzbuzeni papežem Pavlem II., jež Poděbrada už předtím (23. 12. 1466) prohlásil za sesazeného z českého trůnu, uvalil na něho klatbu a vyhlásil proti němu křížácké tažení.

Vedle podpory „páté kolony“, Římská kurie dlouho hledala vysoko postavenou osobu, chtějící válčit s tak známým mírumilovným státníkem. Našla se nakonec v někdejším zeti Jiřího z Poděbrad, nevěděčném uherském králi Matyáši Korvínovi (jméno se odvozuje z latinského názvu havrana, jehož Hunyadyové používali ve znaku), oslněném vidinou Svatováclavské koruny.

Uherský vpád do Čech skončil neslavně v únoru 1469. Nikdy se asi nikdo nedoví, co si pověděli vladaři na setkání mezi čtyřma očima v polorozbořené chalupě vsi Úhrova u Vilémova. Jiří pravděpodobně zvolil otcovskou domluvu a vojensky tísňně Matyáš se kál. Ale 3. 5. 1469 v Olomouci, kde měly být sjednány konečné mírové podmínky, si úskočný Korvín nechal holdovat od katolických stavů Čech, Moravy, Slezska a Lužice ja-

ko český král.

Jiří z Poděbrad musel ozelet sen, že prostřednictvím svých synů založí novou národní panovnickou dynastii. Pro pokračující zhoršování chorobné obezity měl přibývajícím zdravotní problémy. Možná kvůli tomu se staral neměně neúnavně, aby stihl ještě, co mu osud dovolí. Následnictví nabídnul s Čechami sympatizujícím polským Jagelloncům. Nešlo jenom o pragmatický kalkul. Pěstoval dlouhá léta přátelské vztahy s polsko-litevským soustátím u vědomí příbuzenství obou národů „přirozeného jazyka slovanského“.

Sedmnáctý český král, poslední Čech s tímto titulem hlavy našeho státu, zemřel 22. 3. 1471. Zesnul panovník, o kterém dle slov Palackého „obecný šel hlas, že jemu podobného v Čechách nebylo a nebude: neboť zrodil se z lůna národu, necizil se ho nikdy, ale dělal se mu nade všechny jiné otcem moudrým i starostlivým“.

Kališníční volitelé splnili slib daný králi Jiřímu. Za jeho nástupce přijali Vladislava Jagellonského, syna polského krále Kazimíra IV. Prokazovala se ovšem prozíravost slov, kdysi pronesených Prokopem Holým, že dvojvěří k nám dlouhodobý klid nepřinese. Bude zdrojem nestability a vměšování z ciziny. Ani taková osobnost, jakou byl Jiří z Poděbrad, tomu nedokázala zcela čelit. Průměrní činitelé obou táborů českých stavů z generací následujících po něm model státu v Poděbradově vizi nedovedli a často pro sobecké výhody ani nechtěli obhajovat. Cesta vedoucí k úpadku, Bílé hoře, ke konci samostatnosti české se začala pomalu odvíjet.

VLADIMÍR MLEJNECKÝ

Kontakty

Karlovarský kraj – Jiří Froněk, tel: 777 858 015, e-mail: jiri.fronek@post.cz

Ústecký kraj – Petr Kotáb, tel: 603 206 308, e-mail: PetrKotab@seznam.cz

Praha – Jiří Petřivalský, tel: 605 408 413, e-mail: ds.praha@europa.com

Liberecký kraj – Jindřich Nestler, tel: 776 177 210, e-mail: nestler@jizersko.cz

Středočeský kraj – Milan Soukup, tel: 721 389 690, e-mail: milan.soukup55@seznam.cz

Jihočeský kraj – Vlastimil Vach, tel: 603 356 309, e-mail: dsss-jiznicechy@seznam.cz

Píseňský kraj – Jiří Štěpánek, tel: 603 427 704, e-mail: stepanek-ds@seznam.cz

Pardubický kraj – Vladimír Jirásek, tel: 775 942 085, e-mail: vladjir@seznam.cz

Královéhradecký kraj – Jaroslav Dřtina, tel: 773 661 488, e-mail: dsss-khk@email.cz

Jihomoravský kraj – Simona Skoumalová, tel: 723 223 749, e-mail: ds-jhm@email.cz

Moravskoslezský kraj – Iveta Machová, tel: 603 945 816, e-mail: ds.moravskoslezsky.kraj@seznam.cz

Olomoucký kraj – Petr Havránek, tel: 776 484 498, e-mail: dsss-bukovany@seznam.cz

Zlínský kraj – Jiří Dudák, tel: 608 613 572, e-mail: georgexiv@centrum.cz

Volební konto

Bankovní účet Dělnické strany sociální spravedlnosti je veden u GE Money Bank. Číslo účtu:

197 230 562 / 0600

Členské a sponzorské finanční příspěvky můžete zasílat složenkou typu C na adresu DSSS: PO BOX 3, 161 00 Praha 6.

Děkujeme Vám za jakoukoliv finanční pomoc.

MOUDRÁ SLOVA

„Brány své věznic si nese každý člověk v sobě.“
(Sartre)

PŘIHLÁŠKA

DĚLNICKÁ STRANA SOCIÁLNÍ SPRÁVEDLNOSTI

Příjmení:

Jméno:

Datum narození: Rodné číslo:

Adresa bydliště (včetně PSČ):

..... Telefon (e-mail):

Povolání (příp. škola):

„Přihlašuji se za člena Dělnické strany sociální spravedlnosti.
Souhlasím s programovou Listinou DSSS a stanovami.
Slíbují, že budu dbát o dobré jméno strany u veřejnosti.“

Datum: Podpis:

Adresa: Dělnická strana sociální spravedlnosti (DSSS),
Ciolkovského 853, 161 00 Praha 6 (info@dsss.cz)

Příloha: průkazová fotografie (maximálně 1 rok stará)